

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

II. Reges semper retinuerunt convocationem horum Conciliorum. Varia eorum nomina. Curia, Parlamentur, & c.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

suprà eum fuisse morem sub Pippino Rege, Carolo Magno, Ludovico Pio, & Carolo Calvo. Tum etiam observavimus ea Concilia constitisse, non solum ex Episcopis & Abbatibus, sed etiam ex Comitibus & proceribus regni ac regiis Consiliariis. Hi verò examinabant quicquid ad politiam ecclesiasticam pertinebat, Regique significabant quanam modificationes adhibendæ essent rebus circa eam constitutis.

II. Quamvis Legati in se traxissent curam convocandorum Conciliorum ecclesiasticorum, eorumque inutilitas pervicisset ut prorsus omitterentur in regno, Reges tamen prorsus retinuerunt convocationem Conciliorum regionum, quorum per illas tempestates valida fuit auctoritas. In secunda dynastia vocabantur *Synodus, Conventus, Concilium, Placitum, & Colloquium*; in tertia verò, *Curia, Conventus, Concilium generale regni* apud Rigordum, & *Parlamentum*. Hincmarus locum ad quem Episcopi conveniebant, *Curiam* vocat. Ivo autem multoties id nomen tribuit conventui agi solito in Natali Domini, aut in Paschate, cui Episcopi & proceres regni intererant, ut in epistola c. LVIII. *Commonitorias literas mittatis Archiepiscopis & Episcopis ad Curiam que habenda est in Natali Domini Sueffionis*. Sugerius verò interpretans vocem *Colloquium*, quæ Latina est, eum conventum recepto tum Gallico vocabulo *Parlamentum* vocat. *Magnum Parlamentum congregavit*, inquit de Rege Ludovico juniore loquens. *Ibi Archiepiscopi, Episcopi, & Abbates, & magna pars Baronum Francie conveniunt*. Vtrumque nomen conjungit Abbas Vrpergensis, ut conventus hujusmodi significet, *Curiale Colloquium*. Eo exemplo, Franci conventus generales nominaverunt Curias Parlamenti. quod nomen retinere corpora eorum judicum qui vice sacra judicant.

III. Ad probandum autem jus quod Regibus competit in convocandis Conciliis regiis, neque major neque illustrior auctoritas adferri potest quam ea quæ extat apud Abbatem Sugerium, qui tum summæ rerum præerat apud Gallos, pari auctoritate & gratia vigens apud Summos Pontifices & Reges Francorum. Hic ergo in vita Ludovici Junioris ait Regem illum, post ductam Burdegale anno millesimo centesimo trigésimo septimo in matrimonium Eleonoram Aquitanie Ducissam, audita patris morte, Luteriam remeasse: *que est, inquit, regni caput, & sedes regia; ubi solent Reges antiquitus conventum Prelatorum & Principum (id est, magnatum regni) evocare ad tractandum super statu Ecclesie, & de regni negotiis ordinan-*

Sugerius in Gestis
Ludovici V. 11.
cap. 1.

dum. Per illas verò tempestates hi qui conveniebant ad tractandum de rebus ecclesiasticis, nullos canones, nulla edebant statuta, procul à moribus synodorum quæ sub prima & secunda Regum nostrorum dynastia celebratæ sunt. Ea immutatio ex eo profecta est, quòd cum innumeri canones jam conditi essent, necessarium non erat ut novi conderentur; tum etiam ex eo quòd Summi Pontifices, qui antea solebant synodis provinciarum hanc curam relinquere, nondum recepto ut canones ederentur in Conciliis Romanis, eam auctoritatem ad se traxerunt, edicto ut Legati ad sedem apostolicam dimitterent cognitionem causarum. Constat quidem hoc agendi modo ademptum non fuisse Conciliis regiis jus edendorum statutorum, neque Regibus auctoritatem ea confirmandi. Tamen nusquam invenimus id à quoquam per ea tempora usurpatum. Satis esse existimabant si fidem & antiquam disciplinam intemeratam præstarent adversus novitates quas nonnulli conabantur introducere in detrimentum veterum canonum. Exempli causa, cum Robertus Rex anno decimo & septimo supra millesimum admonitus fuisset à Richardo Comite Aurelianensi in ea urbe grassari hæresim quandam novorum Manichæorum, eò accessit, habitoque regio conventu Episcoporum, Abbatum, illustriorumque ac religiosorum laicorum, inquiri jussit quinam hujus impietatis auctores fautoresve essent. Cum autem compertum fuisset duos viros præcipuos è clero, Heribertum videlicet, & Lisoium, capita esse hujus sectæ; cum frustra admoniti fuissent ut insanam illam opinionem deponerent, Rex ex sententia omnium laicorum, eos igne cremari jussit; ut testatur Rodolphus Glaber, hujus temporis scriptor: *Quantocyns Aurelianus properans, convocatis plurimis Episcopis & Abbatibus, ac religiosi quibusque laicis, acerrimè cepit perquirari qui essent auctores hujus perversi dogmatis. Dicitur est eis quoniam nisi celerius ad sanam fidei mentem redeant, Regis jussu, & universæ plebis consensu, igne essent protinus crematuri*. Necessarium autem non erat ut Romana sedis sententia expectaretur, tamen de hæresi ageretur; quoniam nova non erat, aut dubia, sed vetus hæresis, jam olim apertè damnata in veteribus Conciliis.

IV. At in schifinate quod in Ecclesia Romana emerfit inter Innocentium secundum Papam & Petrum Leonis anno millesimo centesimo trigésimo, Rex Francorum Ludovicus, edoceri cupiens utrius communionem amplecti deberet, Concilium regium convocavit apud Stampas; ubi congregavit Archi-